

La Sala de Magistrats

NARCÍS SUREDA > Text

EDDY KELELE > Fotografia

El gran casalot que existeix al peu de les escales de la Catedral de Girona, que hom anomena casa Pastors i que, en la seva estructura actual, té l'origen en l'època neoclàssica, fou bastit sobre restes d'antics edificis medievals, entre ells el castell de Sobreportes, el palau comtal, la capella de Sta. Maria de les Puelles i, més antigament, el fòrum romà i les torres de defensa de l'època baix imperial, també romanes. Ha encabir fins fa poc

l'Audiència Provincial de Girona, que els gironins anomenaven pomposament *Palacio de Justicia*. Malgrat les notables reformes dels anys setanta, l'edifici s'havia tornat petit i obsolet. L'Audiència s'ha traslladat ara a un de nou, en el lloc on existí la plaça de braus, en una plaça de nova creació que l'Ajuntament ha batejat amb el nom de Josep M. Lidón, un jutge gironí assassinat per ETA. Tot un detall per part del Consistori.

Aquell edifici que la Justícia ha deixat vacant, i molt poc diferent del que ara observem, serví de seminari conciliar — després que se celebrés el famós Concili de Trento— i més endavant fou la residència de la família Pastors, de la qual prengué el nom.

Audiència Provincial de Girona

Els seus murs encabiren el despatx de comandament d'Álvarez de Castro en el setge de 1809, i des d'una de les seves finestres predicà sant Antoni M. Claret a una multitud congregada a les escales de la catedral.

Per si no hi havia prou càrrega històrica en el vell edifici, encara conté, com a espai singular, una de les dues torres rodones que defensaven la porta nord de Girona i que construí el rei Pere el Cerimoniós tot reforçant la vella torre quadrada de l'època romana, que precisament serví als arqueòlegs per descartar l'origen ibèric de la ciutat.

En aquesta torre gòtica, a nivell del primer pis de casa Pastors —per dessota és farcida de terra— s'hi encabia, fins

fa poc, l'anomenada Sala de Magistrats, utilitzada per reunir-se i deliberar sobre les sentències que s'havien d'imposar.

La seva volta semiesfèrica, les seves parets de dos metres de gruix, les seves pedres perfectament alineades i la seva amplitud li donen un aspecte solemne. Sembla conservar en les seves juntures els crits i gemecs de defensors i atacants, les salmòdies tridentines dels seminaristes, els rosaris vespertins dels senyors de Pastors, les ordres i els espeternecs d'Álvarez de Castro i les conclusions severes dels magistrats en dictar sentència, i les coses i coses que aquelles pedres han vist i sentit, i que mai no sabrem.

Narcís Sureda.